

THURZÓ LAJOS:

ORSZÁGÚTON

*Csarargó, apró vad szelek
görbe ágain a fáknak
tollas kis mohát
cibálnak...*

*Szomjjal a szívem felissza a tájnak
édesen csorduló friss borát:
a legüdebb ital az illat,
mely kígyózó út felett ülten
s legdrágább remény a fény.
mely a rajos földek hátán villan...*

*Tág síkról intencik már
tekergő, kis út-szalagok.
Csordultig telt pohár
a szívem s oly könnyen ballagok,
akár égi úton felhők
vagy úgy lengek puhan,
mint hintás szélben,
ha száll,
terhes szekérről
arany szalmaszál...*

*Árok hallgat tiszta vízzel...
Tükrén megremegnek sok kis kárikák,
ha megrázzák kócukat a fák,
hullámráncokból nyitódnak víz-harmonikák
s nádszál selymén halk dal esendül,
nyálkás partra béka lendül,
napsugár is táncra perdül...*

*Szekér kocog...
Lópatákból és pipákból
szikra pattan,
tajték vén kupakja kattan.
Füst, ha oszlik, lengő fátyol,
arc nevet rám az ülésről,
nem akárhol
láttam ilyen bajszot, szemet,
gyeplőt tartó kérges kezet,
mely szent humuszt gyúr a gyárnak,
gyár meg neki kaszát készít,
géppel szebb jövőndőt épít...*

S én az út vég tarisznyása
 barátkozok éggel, széllel;
 ölelkezek árokparttal,
 lóval, nyájjal és tehénnel.
 Felnevetek: vak is lássa:
 lónak szebb a fejtartása;
 nyájnak selymesebb a gyapja,
 új tejű, szép, nagy tehénnel
 ékeesebb a tanya-pajta...

Új táj int már országútra:
 szabad földek, gyárkémények.
 Ugar hízik volt szegénynek.
 Dús csírák nap magba hajtja,
 megdobbán a szívem rajta.
 Égszínből van minden, kékből
 s hűt pattan az ostorvégből...

»A ház, amelyben nincs könyv, hasonló a lélek nélküli testhez.«

Cicero